Ao. 1856. Zaturdag,

No. 96. 9 Augustus.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 5 Augustus 1856.

Van wege Zijne Excellentie, den Gouverneur dezer Kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat tengevolge van het daartoe gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de slavin *Theresia*, geboren in 1844, dochter van *Gracia*, toebehoord hebbende aan het Genie-Departement.

En dat gemelde gemanumitteerde voortaan de namen zal voeren van:

Theresia Jacoba Paulina Resad.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 6 Augustus 1856.

Bij Gouvernements-resolutie van den 4n. dezer maand No. 952, is, onder de nadere goedkeuring des Konings:

1o. Aan den Heer W. van Thol Jr., op zijn verzoek, verleend een *eervol* ontslag als Burger Kapitein der divisie *boven Cottica* en *Perica*.

2o. In opgemelde divisie benoemd: tot *Burger Kapitein*, de 2e. Luitenant W. van der Heijden, en tot 2e. *Luitenants*, de heeren H. Kettenbeld en C. Erpenbeek.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 6 Augustus 1856.

(10524) Alzoo bij het Bestuur het verzoek is gedaan om de slavin *Johanna*, geboren in 1812, moedersnaam onbekend, van den naam van plantage *Zeldenrust* en *Welgelegen*, gelegen in de divisie boven *Cottica en Perica*, op dien van Adriana Finette Maij voor den vrijdom te doen overschrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

8 Aug. Van het slavenkind *William*, geboren in 1847, zoon van *Pransa*, toebehoorende aan plantage *Visserszorg*, divisie *beneden Commewijne*.

» » Van de slavin *Carolina*, geboren in 1827, dochter van *Finette*, toebehoorende aan plantage *Zeldenrust en Welgelegen*, divisie *boven Cottica* en *Perica*.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 8 Augustus 1856.

Ten verzoeke van Mejufvrouw Maria Elisabeth Jones, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 8 Augustus 1856.

Op heden zijn in ondertrouw opgenomen:
Pieter Dirck Kock
en
Anna Sophia Guilmin.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
Bij indispositie van dezen,
C. L. G. VAN AMSON,
1ste Commies ter Gouvernements-Secretarie.

Eerste afkondiging.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken heeft verwijderd:

De slaaf *Heintje*, aankomende A. J. de Leon.

Terwijl sedert 1o. Julij jl. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slavin *Antoinette*, aankomende L. E. Lawrence.
2o. De slaaf *Winst*, aankomende J. M. A. Neumann.
3o. De slavin *Floortje*, aankomende Gebrs. de Vries.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 8 Augustus 1856.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transport.

(11001) Den 6den Augustus 1856. V. A. Guilmin, echtgenoot van H. Courtois, A. S. Guilmin en A. J. Guilmin, echtgenoot van G. L. Pairaudeau, erfgenamen van wijlen F. B. Guilmin, aan D. C. Munro, van het Erf met de daarop staande Gebouwen in de *Watermolen straat*, N. W. La. A No. 220, O. W. La. B No. 1.

Paramaribo, den 6 Augustus 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transporten.

(11118) Den 4den Augustus 1856. J. H. Nunes in relatie van moeder en exnatura Voogdes over hare minderjarige kinderen Leentje Elisabeth Nunes, Jacob Nunes en Rebecca Josephina Nunes en Is. Robles Mz. qq. Esther van Bergen, echtgenoot van W. van Bergen aan A. P. Dursteler, van het Huis en Erf, aan de *Steenbakkerij straat*, N. W. La. C No. 1146, O. W. La. D No. 295.

Den 7den. P. H. Arons in relatie als voogd over zijne minderjarige dochters Wilhelmina Francina en Pieternella Johanna Arons, aan Jacob Marcus Samson, van den blooten grond en de daarop staande gebouwen der plantaadje *Domburg*, gelegen aan de rivier *Suriname*, tusschen de plantaadjen *Boxel* en *La Rencontre*.

Idem. V. A. Guilmin, echtgenoot van H. Courtois, A. S. Guilmin en A. J. Guilmin, echtgenoot van G. L. Pairaudeau, erfgenamen van wijlen F. B. Guilmin, aan J. C. Telting JGz., handelende onder naam en firma van Telting & Co., van het Erf met de daarop staande Gebouwen aan de *Keizer straat*, N. W. La. A No. 143, O. W. La. A No. 38.

Paramaribo, den 8 Augustus 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

1.

Op Dingsdag den 12den dezer, des voormiddags ten 9 uren, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, door- en ten huize van den Vendumeester A. Salomons, in het openbaar doen verkoopen:

De Goederen gevonden in de volgende *desolate* boedels, als: Margaretha S. van Baak, Sara Beekvliet, Clarissa Hards, Catharina L. Smith, Leentje Keijs, Bartel H. Kuipers, Magdalena Kand, Sophia E. Meijers, Johannes M. Scholtsborg, Dido H. van Beudeker, Meintje Wier, den gepasporteerden Guide Zwarin, Maria C. E. Aulorius, Elisabeth F. van Kamp en H. F. R. Bolte.

En vermits in die boedels tot dusver geene genoegzame goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet worden opgeroepen.

Paramaribo, den 8 Augustus 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

Onze betrekkingen met de Vereenigde Staten.

Onder dit opschrift bevat de *Times* het navolgend artikel:

De aanwervings kwestie is praktisch opgelost. Het gouvernement der Vereenigde Staten heeft de uitleggingen, gegeven door dat van dit land, als voldoende erkend; hetzelve is echter in persoonlijken twist met vier agenten van Hare Majesteit en heeft hen van hunne functien binnen de republiek ontslagen; ons gouvernement heeft met kalmte den heer Dallas veroorloofd te blijven, ten einde met hem te negotieeren (hebbende hij nu voor den eerste maal volmagt ontvangen om zoodanige negotiatien te voeren), met betrekking tot de zaken van Centraal Amerika. Een regt begrip van deze zaken, en van het verdrag, dat gesloten is geworden (sedert de verheffing van president Pierce), als de grondslag waarop dezelve moeten beredeneerd worden, is gevolgelijk thans van aanbelang. Welnu, de zaken van Centraal Amerika kunnen verdeeld worden in twee afdeelingen — die, welke bestonden vóór het verdrag van 1850, — die, welke met dat verdrag verbonden zijn. Gedurende de laatste 80 jaren zijn de Engelschen op Belize gevestigd geweest; en gedurende de laatste anderhalve eeuw (met eene korte tusschenregering) op de kust van Mosquito, als beschermers der Mosquito Indianen. Eene kwestie ontstaat nu in hoeverre zij gedurende de laatste anderhalve eeuw eenige regten overschreden hebben die zij afleiden uit verdragen met Spanje, aan welke verdragen zij in 1783 en 1786 gebonden waren. De eenige zaak echter, die hier opgelost moet worden, voor zooverre de Vereenigde Staten betreft, is, of het gouvernement van dat land, zonder eenen zeer vijandigen en indringenden geest aan te nemen, zich mengen kan in zaken, die geene zaken zijn tusschen hetzelve en Groot-Brittannie, maar tusschen Groot-Brittannie en eene andere mogendheid.

Met betrekking tot het verdrag van 1850 is de zaak geheel anders, deszelfs verbindtenissen betreffen regtstreeks de twee gouvernementen van Groot-Brittanie en de Vereenigde Staten; en bij derzelver gevolgen, welke deze ook mogen zijn, moet men stilstaan. De eerste vragen, hier te doen, zijn: Wat was het nut van het verdrag hetwelk deze verbindtenissen daarstelde? Werd het vereischt? Welke waren deszelfs doeleinden, hoe moet het uitgelegd worden met betrekking tot deze doeleinden? Deszelfs noodzakelijkheid en doel waren deze: Op het oogenblik dat het gesloten werd, was Groot-Brittannie aan de eene zijde gebonden om het Mosquito grondgebied (met inbegrip van den mond der rivier San Juan) te verdedigen en te beschermen *tegen* Nicaragua; en de Vereenigde Staten waren tevens gebonden om de geheele rivier San Juan (met inbegrip van dat gedeelte hetwelk door het grondgebied van Mosquito loopt) *voor* Nicaragua te beschermen en te verdedigen. Het bleef alleen open voor de Amerikaansche kompagnie die eene vergunning van Nicaragua voor de vrije vaart op de rivier San Juan, had verkregen om de operatien te beginnen, die dezelve sedert doorgezet heeft, en ten gunste van welke de Amerikaansche landverhuizing naar California gedurende de laatste jaren heeft plaats gehad, ten einde de beide gouvernementen van Groot-Brittannie en de Vereenigde Staten in oorlog te brengen.

Het was gevolgelijk eene dringende noodzakelijkheid om dezen oorlog te verhoeden. Een ander oogmerk was om eene kanaal-gemeenschap tusschen de twee Oceanen daar te stellen, welke gemeenschap niet kon plaats vinden, dan door eene overeenkomst tusschen Groot-Brittannie en de Vereenigde Staten, door de eene partij voor Nicaragua en door de andere voor de Mosquito's gevorderd.

Deze twee oogmerken werden bereikt door het verdrag van 1850, zonder hetwelk de oorlog toen zou uitgebroken zijn, en alle waarschijnlijkheid van een scheepskanaal vernietigd geworden. — Deze waren de redenen waarom het verdrag in kwestie werd gesloten. Wat is de oorzaak der verschillen die nu uit dat verdrag ontstaan zijn? — De twee gouvernementen, overeengekomen zijnde omtrent eene staatkunde, ten doel hebbende om elke gemeenschap, door middel van een scheepskanaal of spoorweg door de landengte van Centraal Amerika te beschermen, wenschten evenzeer overeen te komen omtrent eene staatkunde die beiden op zoodanige wijze zou beteugelen, dat geen derzelver eenen uitsluitenden invloed over die landengte zou uitoefenen. Om dit te bewerkstelligen was het noodzakelijk om zekeren zamenhang van woorden te kiezen die uitdrukken zouden *hoe* de twee gouvernementen in kwestie te beteugelen waren. — Men heeft verscheidene malen gezegd dat sir Henry Bulwer woorden koos die gebezigd werden met inzigt dat onze broeders in de Vereenigde Staten ze te scherpzinnig zouden noemen voor den heer Clayton, of dat de heer *Clayton* dezelve met hetzelfde doel gekozen had ten opzigte van onzen minister en ons land. — Het verkeerde van deze opmerkingen wordt het best bewezen door te verklaren dat de woorden in kwestie, noch uit sir Henry Bulwer noch uit den heer Clayton zijn voortsproten, maar gekozen werden uit eenen brief door den heer Lawrence, ongeveer drie of vier maanden vóór dat over het verdrag onderhandeld werd, gerigt aan lord Palmerston. De redenen voor deze keuze zijn duidelijk. Lord Palmerston had de beginselen goedgekeurd, welke door de woorden in kwestie die de heer Lawrence gebezigd had, werden bevestigd; derhalve wisten de heeren die het verdrag te Washington sloten, dat de uitdrukkingen, gebezigd met het doel, om de meening der twee gouvernementen betrekkelijk eene zeer teedere kwestie, verstaanbaar te maken, al reeds te Londen door den Amerikaanschen minister waren gebezigd geworden, en de toestemming van het Britsche Gouvernement verkregen hadden.

Dit gedeelte der zaak is van het hoogste gewigt, want alle partijen moeten aannemen dat de Vereenigde Staten, — woorden kiezende om een bijzonder denkbeeld uitte drukken, in een Amerikaansch staatsdokument, door hunnen eigenen minister, toen aan het Hof van St. James residerende, aan den Britschen Staats secretaris voor buitenlandsche zaken gerigt, — geweten moeten hebben dat deze woorden in het verdrag die meening uitdrukten, die dezelve uitgedrukt hadden in het dokument uit hetwelk dezelve werden overgenomen.

En welken zin meende de heer Lawrence dat dezelve uitdrukte? Hierop draait het geheele verschil. De heer Lawrence vroeg lord Palmerston of het gouvernement van Groot-Brittannie, » *voornemens was*, om eenig gedeelte der Mosquitokust of van Centraal Amerika te bezetten of te koloniseren." — Lord Palmerston antwoordde dat Groot Brittannie dat voornemen *niet* had.

Wanneer de eene persoon aan den anderen vraagt of hij *voornemens is* iets te doen, is het duidelijk dat hij dan niet meent dat die persoon het gedaan heeft. Het is derhalve eenvoudig uit de hierboven aangehaalde phrase af te leiden, dat de heer Lawrence het toen niet beschouwde, alsof Groot Brittannie iets gedaan had waarop hij zinspeelde, toen hij het Britsch gouvernement vroeg of hetzelve *voornemens was* het te doen. Doch om de kracht van deze uitdrukking nog klaarder aan tonen, is het noodig om den zin aan te geven dien de heer Lawrence vooreerst aan het woord » *occupy*" (*bezetten*), en ten tweede aan den uitdrukking » *Centraal - Amerika*" hechtte.

De onveranderlijke zin aan het woord » *bezetten*", gegeven, wanneer eene natie spreekt van een grondgebied dat niet het zijne is, is een militaire zin. Zoo » *bijzetteden*" de geallieerden Frankrijk met hunne legers en garnizoenen na den vrede van 1815; Oostenrijk » *bezette*" Toskane een jaar of twee geleden; Frankrijk » *bezet*" Rome op dit oogenblik. De heer Lawrence maakt het daarenboven buiten twijfel dat hij het woord » *bezetten*" in dezen militairen zin bezigde; want toen hij de mededeeling van lord Palmerston beantwoordde, die geschreven was in antwoord op zijne eigene, bedankte hij hem voor de verklaring dat het Britsch gouvernement geen *voornemen* heeft om » *militaire posten op te rigten*" op de kust van Mosquito of eenig deel van Centraal Amerika.

Welnu, wij hadden geene militaire posten in Mosquito tijdens het verdrag. Dit verklaart waarom de heer Lawrence vroeg of wij voornemens waren dezelve op te rigten. Het Britsche gouvernement heeft ze ook niet. Op deze daadzaak rust werkelijk de Mosquito kwestie, want het regt om de Mosquito Indianen te beschermen was nooit door het verdrag afgeschaft, noch zelfs werd daarop gezinspeeld, en blijft zóó als het bestond vóór dat het verdrag gemaakt was.

Maar de meest belangrijke bepaling omtrent welke uitleggingen gevorderd worden is Centraal Amerika. Toen de heer Lawrence lord Palmerston vroeg of het gouvernement voornemens was eenig gedeelte van Centraal Amerika te bezetten of te koloniseren, was hij bekend met onze bezitting, bezetting en volkplanting van Belize. Hij kon derhalve niet gemeend hebben om Belize te begrijpen in de bepalingen van » Centraal Amerika." De beste autoriteit op dit punt is echter de heer Clayton, die in den Senaat verklaarde dat men het evenzeer zal betwisten dat California in Centraal Amerika, als dat de volkplanting van Belize binnen Centraal Amerika ligt. Hij zegt, en zegt te regt: de bepaling » *Centraal Amerika*" is door de Vereenigde Staten altoos beschouwd geworden als te bevatten, de *vijf* Centraal Amerikaansche Staten: *Guatemala*, *Honduras* (Spaansch), *San Salvador*, *Nicaragua* en *Costa Rica*. Al wat buiten deze ligt, is niet in Centraal Amerika; terwijl het bekend is dat Honduras, of de Belize volkplanting in Mexico gelegen is, en het Britsche gouvernement heeft werkelijk, sedert de afscheiding van Mexico van het

1.

nederland, met dien staat over dezelve onderhandeld.

Derhalve beslissen de woorden van den heer Lawrence, en de uitlegging derzelve door den heer Clayton, beide de kwestie van Belize voor zoo verre het verdrag van 1850 betreft. De woorden van den heer Lawrence toonen aan, dat hij niet van meening was dat onze daadwerkelijke bezetting van Belize beschouwd kon worden als tegenstrijdig met zijne vraag of wij voornemens waren eenig gedeelte van Centraal Amerika te bezetten of te koloniseren, en de woorden van den heer Clayton toonen aan dat dit was omdat Belize niet in Centraal Amerika gelegen is.

Het eenig overblijvende punt van verschil heeft betrekking tot de Bai-Eilanden. Deze hadden wij in 1850 niet formeel bezet of gekoloniseerd. Wij hebben zulks sedert dien tijd gedaan. Er waren echter voor 1850, zoo als het gouvernement der Vereenigde Staten wist, Britsche volkplanters op dezelve woonachtig. Indien deze eilanden volgens regt tot Centraal Amerika behooren, zou dit ons misschien, ofschoon wij een redentwist konden volhouden dat dezelve dependentiën van Belize zijn, de moeite niet waard zijn zulks te doen. Maar indien het niet kan bewezen worden dat eenige staat van Centraal Amerika een blijkbaar en onbetwistbaar regt op dezelve heeft, dan heeft Groot Brittannie het beste regt.

Dit is de wezenlijke toestand van de Centraal Amerikaansche kwestie op dit oogenblik. Indien men ons vraagt welk belang wij hebben bij het verdedigen dezer regten, en of het genoegzaam is om ons aan te sporen oorlog te voeren om dezelve te ondersteunen, dan moet het openhartig bekend worden, dat ons eenig groot belang daarbij is: het behoud van onze eer. — Belize en ook de Baai Eilanden konden opgegeven worden zonder ons rijk ernstig te benadeelen. — Wat betreft de bescherming der Indianen in Mosquito hebben wij daarbij geen verder belang dan dat van met getrouwheid en menschelijkheid te handelen, en om dat nationale karakter te handhaven, waarop wij bij ieder verdrag dat wij gesloten hebben roem dragen, namelijk, de onderdrukking van den slavenhandel. — Maar de eer, en een karakter om regtvaardig te zijn en daaraan vast te houden, maken het beste eigendom eener natie uit. Men kan van dezelve geen afstand doen zonder vernedering; de natie die vernederd is, te niet zinkt. Daarenboven, kweekt een staat door eene voortdurende staatkunde van toegeeflijkheid, eene voortdurende staatkunde van aanranding aan in andere staten. Het zou beter zijn om alles wat kan afgestaan worden op eens af te staan dan zulke dingen trapsgewijze en stuk bij stuk af te staan, want eene zoodanige staatkunde kent geen vrede. Wij kunnen daarom niet aan de Vereenigde Staten afstaan wat zij niet met regt kunnen eischen; en de geest waarin zulke eischen zijn gedaan geworden, is alles, behalve uitnoodigend voor zoodanige inwilliging.

Wat kunnen wij dan doen om deze moeijelijke verschillen op de eene of andere wijze ten einde te brengen? Het verdrag van 1850 af te schaffen zou niet, zoo als sommigen vermoed hebben, onze zwarigheden verminderen, maar dezelve vermeerderen. Onze eenvoudige en regtvaardige gedragslijn is deze: Alle vroegere korrespondentie ter zijde te stellen, en een vriendelijk aanbod aan de Vereenigde Staten te doen, bestaanbaar met alles wat wij tot dus verre gedaan en aangegeven hebben, maar zoo bestaanbaar als wij het doen kunnen, met Amerika's belang.

Om duidelijk te zijn, zouden wij voorstellen: ten *eerste*, om de stad thans Greijtown genaamd, gelegen aan den mond der rivier San Juan, tot eene vrije en onafhankelijke stad te maken; ten *tweede*, eene billijke uitgestrektheid grondgebied aan de Mosquito Indianen af te staan, en dezelve te gelijk onder en te bescherming, en die der Vereenigde Staten te plaatsen; of, indien de wijze waarop de Vereenigde Staten voortgaan, de Indianen te beschermen niet bestaanbaar is met de onze, laten de Vereenigde Staten dan eene andere manier van behoorlijke bescherming dezer Indianen aanwijzen, die geene uitsluitings regten of voorregten aan Groot Brittannie toestaat.

Ten *derde*, laat ons den wezenlijken toestand en de positie der Baai-eilanden aan scheidsmannen overlaten. Ten *vierde*, laten wij verklaren dat, wij onze bezittingen in Britsch Honduras niet uitbreiden buiten derzelver grenzen in 1850, en van de Vereenigde Staten eene erkenning van deze bezittingen eischen, zoo als ze bestonden in 1850. — Een voorstel van dezen aard zou waarschijnlijk de negotiatien ten einde brengen. Indien het zulks niet deed, dan moeten de Vereenigde Staten eenen twist met ons verlangen; en dan moeten wij dien twist trotseren, want het zou even eerloos als nutteloos zijn te trachten denzelven te ontwijken.

De korrespondent van de »*Times*" schrijft van New York dd. 11 Junij, het volgende:

»De benoeming van den heer Buchanan wordt over 't algemeen door het land (voor zoo verre de algemeene gevoelens gelegenheid hadden zich te doen hooren) als een triomf beschouwd van het conservatief gedeelte der democratische partij; en het is blijkbaar dat verscheidene der conservatieve whigs, die zich van alle partijen terughielden, voornemens zijn om in den herfst hunne stem aan den democratischen benoemde te geven.

Ik kan deze benoeming niet als zoodanig beschouwen. Wat betreft huishoudelijke staatkunde is de keuze op de konventie ongetwijfeld gedwongen geworden door den invloed van de noordelijke meening dat het onverstandig is, om de slavernij-kwestie nog verder te trekken. Maar voor zoo verre de buitenlandsche staatkunde des lands aangaat, beschouw ik de benoeming als een onderpand voor de staatkunde van uitbreiding, met welke gevaren dan ook gepaard. De heer Buchanan was een lid der beroemde Ostender conferentie, en teekende zijn naam onder het gezamenlijk verslag van den heer Soulé, den heer Mason en hem zelven. Hij is gebonden om de leerstellingen, aldaar gehuldigd, te omhelzen, en de democratische partij heeft deze gevoelens krachtdadig ondersteund.

Eenige zijner vrienden bezochten hem eenige dagen geleden om hem geluk te wenschen met zijne benoeming. In een kort antwoord zeide hij:

»Mijne Heeren! Twee weken geleden zou ik eene langere aanspraak tot u gerigt hebben, maar nu ben ik geplaatst geworden op een standpunt hetwelk ik van ganscher harte aanneem, en dit zal voor mij spreken. Als vertegenwoordiger der groote demokratische partij, en niet maar eenvoudig James Buchanan, moet ik mijn gedrag inrigten overeenkomstig het standpunt van die partij, en geene nieuwe denkbeelden er bijvoegen of andere wegwisschen. Dat standpunt levert een ruim genoeg veld op voor de geheele demokratische partij. Deze roemrijke partij nu, heeft meer dan ooit bewezen dat zij de ware conservatieve partij is van de Constitutie en de Unie."

Ik kan niet inzien hoe deze staatkundige gedragslijn kan opgedrongen worden zonder dit land in eene botsing te brengen of, ten minste, zonder eene wezenlijke afschaffing van het Clayton Bulwer verdrag.

Iets over de Phosphorus en Lucifers.

(*door Dr. J. E. de Vrij.*)

De beenderen der gewervelde dieren bevatten eene grondstof, die onder den naam van Phosphorus algemeen bekend is. Deze stof, die ligtgeel van kleur is, onderscheidt zich door dat zij in het duister licht, van welke eigenschap haren naam phosphorus, dat is lichtdrager, ontleend is, en door hare gemakkelijke brandbaarheid. Deze is zoo groot, dat zij bij de gewone temperatuur zich met de zuurstof der dampkringslucht verbindt, en daarmede eene *vergiftige* verbinding vormt, phosphorig zuur genaamd, dat eenen onaangenamen knoflookachtigen reuk bezit en het is aan de vorming dezer verbinding toe te schrijven, dat de phosphorus in de lucht den bekenden onaangenamen reuk verspreidt, dien men bijv. bij de lucifers waarneemt. Bij eene temperatuur van ongeveer 111 gr. smelt de phosphorus en brandt alsdan met eene heldere vlam onder vorming van een *nietvergiftig* zuur phosphorzuur genaamd. Op het dierlijk organismus oefent de phosphorus eene vergiftige werking uit, zoodat bijv. een konijn door één grein reeds gedood wordt. Nadat de phosphorus aanvankelijk slechts voor scheikundig en geneeskundig gebruik in betrekkelijk kleine hoeveelheden was aangewend, vond hij ruim twintig jaren geleden eene meer algemeene toepassing in zijne aanwending voor de bereiding van lucifers.

Deze toepassing werd weldra algemeen, doch het daaraan verbonden nadeel liet zich niet lang wachten. De nadeelige werking van den phosphorus, werd het eerst opgemerkt bij de arbeiders in de lucifers fabrieken, terwijl de in den laatsten tijd plaats gehad hebbende toevallige of opzettelijke vergiftigingen door middel van den in de lucifers aanwezigen phosphorus meer en meer ook de aandacht van het publiek op zijne vergiftige eigenschappen hebben gevestigd. Ofschoon vele der van tijd tot tijd in de nieuwsbladen vermelde vergiftigingen niet van overdrijving zijn vrij te pleiten, zoo blijft het evenwel eene waarheid, dat de algemeene verspreiding eener zoo vergiftige stof als de phosphorus, die zich thans in den vorm van lucifers in aller handen bevindt, tot velerlei ongelukken en soms tot misdaden aanleiding heeft gegeven, weshalve het hoogst wenschelijk is om in de zoo algemeen gebruikt wordende lucifers den vergiftigen phosphorus zoo mogelijk door eene onschadelijke stof te vervangen.

Deze mogelijkheid werd geboren toen de Weener hoogleeraar S c h r ö t t e r in het laatst van 1847 aantoonde, dat de zoo brandbare ligt smeltbare, geel gekleurde phosphorus, door langdurige verhitting tusschen 464 en 500 graden buiten aanraking der lucht, rood en onsmeltbaar werd en dat de aldus gewijzigde *roode* phosphorus, door hem *amorphe* phosphorus genoemd, in de lucht niet veranderde en derhalve geene vergiftige dampen verspreidde en eerst bij eene veel hoogere temperatuur ontvlamde. Deze merkwaardige omzetting van den phosphorus wekte in hooge mate mijne belangstelling, zoodat ik de proef van S c h r ö t t e r herhaalde en in 1849 eenige proeven nam met den door mij zelven bereiden rooden phosphorus. Ik vond de door S c h r ö t t e r vermelde eigenschappen allezins bevestigd, terwijl mijne proefnemingen mij bovendien tot de belangrijke ontdekking leidden, dat de roode phosphorus *geen vergif* is. Ik vond onder anderen dat 3 Nederlandsche wigtjes roode phosphorus aan een kleinen hond gegeven, niet alleen geene de minst schadelijke werking uitoefenden, maar vond ook den toegediende phosphorus in de drekstoffen onveranderd terug, waaruit dus bleek,

dat de roode phosphorus, niet in het organismus wordt opgenomen en daarin evenmin eenige verandering ondergaat.

Deze waarneming werd door mij, behalve in het *Weekblad voor Geneeskundigen*, ook aan een mijner vrienden in Engeland bekend gemaakt, aan wien ik tevens schreef dat zoo men er in slagen kon om den rooden phosphorus fabriekmatig te bereiden, de fabrikatie en het gebruik van lucifers zoo onschadelijk zou worden als de raffinering van suiker. De heer A l b r i g h t, fabriekant van phosphorus te Old Bury, nabij Birmingham, vervulde weldra mijnen wensch en in 1851 had ik het genoegen op de wereldtentoonstelling te Londen de eerste proef van zijn fabriekaat te zien, dat onder den naam van rooden of amorphen phosphorus geëxposeerd was. Ofschoon hij dus den phosphorus in dezen toestand, waarin hij niet vergiftigd is werkelijk had daargesteld, waren er echter nog vele zwarigheden te overwinnen, alvorens hij deze bereiding op eene groote schaal kon verrigten. Eindelijk is hij hierin geslaagd, zoodat de roode phosphorus thans in iedere verlangde hoeveelheid door hem kan worden afgeleverd. Er bleef dus nu nog een stap te doen overig, namelijk de toepassing van den niet vergiftigen phosphorus op de vervaardiging van lucifers. Ofschoon geen fabriekant van lucifers zijnde heeft de heer A l b r i g h t echter, ten einde deze voor de openbare gezondheid zoo belangrijke toepassing te bevorderen, de moeite niet geschroomd om lucifers te doen vervaardigen van niet vergiftigen phosphorus en eene zekere hoeveelheid hiervan naar Rotterdam gezonden. De eigenschappen van den rooden phosphorus brengen mede, dat de daar van vervaardigde lucifers niet alleen niet vergiftig zijn, maar ook niet vochtig worden, welke eigenschap voor een vochtig klimaat niet onbelangrijk te achten is. (*N. R. Ct*).

Gemengde berigten.

De straat Amaniel, te Madrid eene der drukste straten aldaar, is getuige geweest van een ergerlijk tooneel, dat op klaar lichten dag en ten aanzien van eene talrijke menigte plaats had. Een aldaar wonende herbergier, behoorende tot het 1ste bataillon der nationale militie, was van de rol zijner kompagnie geschrapt, omdat men ontdekt had, dat hij vroeger in het leger van don Carlos gediend had. Men wilde hem dus dwingen zijne wapenen terug te geven, hetgeen hij halstarrig weigerde. De kapitein zijner kompagnie begaf zich met twee manschappen van de militie naar de woning van den kastelein, die hen ziende aankomen, dreigde vuur te zullen geven, hetgeen hij ook werkelijk deed. Gelukkig trof het schot niet. Een groot aantal manschappen der militie, de alcade der wijk en de politiek kwamen toegeschoten, en moesten alsnu den herbergier, die zich met twee pistolen verdedigde, als het ware in zijne woning belegeren. Daar men in Spanje niet veel geeft om het leven van een mensch, beval de alcade vuur te geven en de ongelukkige stortte zwaar gekwetst neder; later is hij in het hospitaal aan de gevolgen zijner wond overleden.

Bij het Te Deum hetwelk destijds voor de geboorte van den Franschen kroonprins in de Roomsch Katholijke kerk te Bern gehouden werd, zag men behalve het diplomatieke ligchaam, den bondsraad en de Bernsche overheden, ook twee officieren van het Zwitsersche legioen in groot uniform. Een Zwitsersch dagblad merkte bij deze gelegenheid aan: „Keizer Napoleon weet de menschen aan den tand te voelen. Bij het eerste Napoleons-feest na de staatsverandering verscheen van de vreemde diplomaten hier maar een Sardinisch attaché bij het Te Deum; een jaar daarna vertoonde zich ook de Engelsche gezant, en thans achten zich alle diplomaten gelukkig, als de galante Fénélon hun de hand drukt."

Burgerlijke Stand.

Van den 2den tot den 7den Augustus zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 2den, Gerhard Overeem, 44 jaren.— Idem; Saraatje Johanna Terbel, 17 jaren.— Den 3den, Hendrina Frederika Rosalina Bolte, 36 jaren ruim. Den 4den, Martha Georgetina Deest, 5 maanden.— Idem, Maria Jacoba Bossano, 13 jaren.— Den 5n., Pierre Mahaize, 59 jaren.— Den 6den, Benjamin Ezechiels, Echtg. van Judith Isak Bromet, 23 jaren. Den 7den, Anna Wilhelmina, dochter van Abraham Martinus Wesenhagen en Henriette Maria Roux, 1 j. Idem, Josephina Elisabeth Potmes, 2 j. en 8 m.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 6den dezer, de Nederl. schoener *Defiance*, kapt. Kennedij, van Demerary.

Den 8n. dezer, de Eng. sch. *Lady of the Night*, kapt. E. A. Boon, van Demerary.

Uitgeklaard.

Den 6den dezer, het schip *Voorwaarts*, kapt. Kikkert, naar Amsterdam, lading: 259 vaten Suiker 365,599 pond, 13 balen schoone Katoen 3,905 pond, 24 balen Cacao 4,015 pond, 1 vat en 2 kelders Arrowroot 257 pond, 6 vaten Rum 658 gall. en 12 blokken hout.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Jonkvrouw Geertrui, kapt. Bouwen, adres bij C. J. Leijsner.— Sluit 11 dezer.

Eliza, kapt. Visser, adres bij M. D. Huidekoper.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Bacchus, kapt. Hofker, adres bij H. C. Levy.

Johanna Christina, kapt. de Lang, adres bij J. H. Zaal.

Anna Maria Wilhelmina, kapt. Jansen, adres bij J. H. Zaal.

Wilhelmina, kapt. C. H. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Scheepstijdingen.

De schoener *Defiance*, gevoerd door kapitein Kennedij, is op den 7den dezer, tengevolge van zware lekkaadje, voor de stad gezonken.

ADVERTENTIEN.

Het ARMBESTUUR der *Nederlandsch Israëlitische Gemeente* heeft de eer ter kennis van het geacht publiek te brengen, dat de *Voorwerpen* voor de *LIEFDADIGHEIDS LOTERIJ* derzelver Gemeente, nog ten toon gesteld zullen blijven ten huize van den WelEd. Heer M. H. POS aan de *Maagden straat* op ZONDAG e. k. des morgens van 10 tot 12 uur; alsmede op DINGSDAG, WOENSDAG en DONDERDAG AVOND.

Paramaribo, den 8 *Augustus* 1856.

De *Kommissaris* belast met het Secretariaat,
E. SOESMAN.

Heden voormiddag om 10 ure, opening der inschrijvings-billetten op de te koop aangebodene:

19 à 20 VATEN SUIKER,
van Plant. *Le Mastrouge*,
Alsmede:
op **2** BALEN HEELE **KOFFIJ**,
ten kantore van KÖLLE & BIXBY.

Paramaribo, den 9 *Augustus* 1856.
(11005)

J. C. TELTING JGZ. & Co. hebben ontvangen per kapt. H. C. KLINT:

Eenige okshoofden *o n v e r s n e d e n* **BORDEAUX WIJN.** (11002)

JULIUS MEIJERS

heeft ontvangen per kapt. KLINT en biedt te koop aan:

Boter, Kaas, Saucijsjes, Genever, Selterswater, *Haantjes* Bier. — *Eetwaren* in blik.

MODEWAREN, — Glacé en Lederen HANDSCHOENEN, *Voorwerpen* voor *ETAGÈRES*, *g o u d e n* **HOROLOGIEN;** LAMPEN, etca. (11006)

De Pillen van *H O L L O W A Y*, *hebben weder zware zinkingen doen genezen.*

Uittreksel uit eenen brief van den heer William Davies te Salford, Regentroad No. 36, gedagteekend 12 April 1853. Aan den professor Hollowaij. Mijnheer! Sedert eenige maanden leed ik aan zinkingen in alle ledematen. Ik gebruikte alle bedenkelijke hulpmiddelen zonder eenig goed gevolg. Ten laatste werden mij uwe pillen aanbevolen door welke ik dadelijk verligting gevoelde en alvorens ik de tweede doos gebruikt had, was ik genezen en bevind mij thans volmaakt wel. De heer Whitaker, droogist aldaar, kan het bovenaangehaalde betuigen.

Deze **PILLEN** zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrug straat*, af 3. [11004)

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.